

Filip Hammar och Fredrik Wikingsson. FOTO: JONAS EKSTRÖMER/TT

Filip och Fredrik gör ny långfilm

FILM. Programledarduon Filip Hammar och Fredrik Wikingsson har planer på ännu en långfilm, skriver Resumé. Den här gången ska de både skriva manus och regissera själva.

"Phoenix Hotel, femton år senare. Förra gången vi var här slickade vi såren efter Hello Sydney. Nu har vi precis bestämt oss för att skriva och regissera en långfilm. Så får det bli. Premiär: juldagen 2016", skriver Filip Hammar på Instagram. (TT)

En stolt Andrew Lesnie med sin Oscar för bästa foto 2002. FOTO: DOUG MILLS

Ringen-fotograf död

FILM. Den australiske filmfotografen Andrew Lesnie, känd för sitt arbete med Sagan om ringen-filmerna, har avlidit 59 år gammal, skriver The Hollywood reporter. 2002 fick Lesnie en Oscar för bästa foto för Härskarringen, den första filmen i Sagan om ringen-serien. (TT)

ETT STYCKE STARK teaterupplevelse

TEATER

Vi som blev kvar

Gästspel, Regienteatern

Evgeni Leonov, Johanna Sandén.

Manus: Emma Broström

Scenografi: Frederic Johansson,

Regi: Anna Sjövall

Gårkvällens gästspel på Regienteatern av teater Teateri blev ett stycke stark teaterupplevelse av två unga och begåvade skådespelare på scenen: Evgeni Leonov och Johanna Sandén.

I den 50 minuter korta pjäsen Vi som blev kvar gestaltar de omväxlande de olika roller som ligger till grund för föreställningen som handlar om när någon tar livet av sig och hur det känns för dem som lever kvar. Som unge Vilhelm och hans syster Mira, han 13 och hon 8 år. Mamman försvinner spårlost en dag och hittas i sjön Vättern. Den historien byggs på en sann historia.

Ur Elin Mårtenssons blogg, vars mamma tog livet av sig, uppstod ett samarbete som

slutade med ett manus av Emma Broström. Och en lång turné för skolelever där Elin Mårtensson efter pjäsen var med och svarade på frågor. Men igår gavs föreställningen för en blandad, vuxen publik som fick gå hem med egna tankar kring denna smärtsamma men faktiskt också väldigt livsbejakande teater.

Det är knäpptyst i publiken från början till slut. Och det är rapp, intelligent teater med snabba växlingar mellan Mira och Vilhelm, och Ivan och Thea, vars pappa tagit livet av sig på vinden. Den tredje gestaltningen handlar om en lillasyster som får ta rollen som övervakare till sin suicidala bror: en väldigt ung tjej får ta ett enormt och sönderslitande ansvar.

Det är skickligt av de båda skådespelarna och smart scenografi med tre stolar en spotlight och ett slitet whiteboard som fungerar både som rumsvägg och en symbolisk avskiljare mellan liv och död, nu och då. Vilhelm är storebrodern som flyr in i musiken eller går ut, Mira den som vakar i natten, hör

brodern gråta men ingen vågar tala om skulden och rädslan. Pjäsen lyser upp när någon minns ett roligt minne. En vacker och känslomässigt svår scen är när Mira och Vilhelm leker "allt är som vanligt". Thea har den bärande rösten genom vilken hon beskriver den fula begravningsgubben, ögonblicket när de får möta sin pappa som iordningställt lik med en ros mellan händerna eller på begravnningen, där panflöjt är det sista deras pappa hade velat höra: det är centrala scener och jag tror alla vi som mist nära och kära kan gå in i den här pjäsen med olika livs och dödserfarenheter.

En massa papper som sätts upp och slits ner får symbolisera både formalia och vårt otillräckliga kvarvarandes behov av uttryck, silkespapper som viks till blommor av Ivan blir för Theas del en kanal till ilskan: Färska blommor luktar som döden! I slutscenen kommer Vilhelm ut på andra sidan sorgen när han kan säga: Jag är inte mamma, jag är jag och jag vill leva.

TINA K PERSSON

Det är knäpptyst i publiken från början till slut. Och det är rapp, intelligent teater med snabba växlingar mellan Mira och Vilhelm, och Ivan och Thea, vars pappa tagit livet av sig på vinden.